

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 9. september 2025 av Høyesterett i avdeling med

dommer Bergljot Webster
dommer Aage Thor Falkanger
dommer Are Stenvik
dommer Christian Lund
dommer Thomas Chr. Poulsen

HR-2025-1726-A, (sak nr. 25-081663STR-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts dom 19. mars 2025

I.

A

(advokat Bendik Falch-Koslung)

mot

Påtalemyndigheten

(riksadvokatfullmektig Johannes Næss)

II.

B

(advokat John Christian Elden)

mot

A

(advokat Bendik Falch-Koslung)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Poulsen:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder spørsmål om et innlegg på Facebook om en advokats tidligere straffedommer utgjør straffbar hensynsløs atferd, jf. straffeloven § 266. Det er særlig spørsmål om det som tidligere var straffbare ærekrenkelser, men som er avkriminalisert, likevel kan straffes etter § 266. Saken reiser også spørsmål om forholdet til ytringsfriheten og om oppreisningserstatning.
- (3) Tiltalte A var 21 år på handlingstidspunktet. A ser på seg selv som en menneskerettighetsaktivist. Hun publiserer innlegg og videoer på sosiale medier, særlig knyttet til barn og barnevern.
- (4) Den 1. juni 2023 publiserte A et innlegg på sin åpne Facebook-profil, som hadde over 4 000 følgere, der det blant annet het:
- «Den engasjerte advokaten B forsvarer overgrepssdomte, og er selv overgrepssdomt for voldtekt av mindreårige barn. Han har fortsatt advokatbevilling og jobber i X. Han er dømt tre ganger, først for overgrep mot 14, 15 år gamle jenter. Annen dom mot vold og bedrageri. Den siste dommen i 2007 for uanstendig oppførsel og seksuell trakassering mot en kvinne endte med 25 dagers fengsel. B hadde fått advokatbevillingen i 2014. Dessverre er det advokater som mister bevillingen for langt mindre alvorlige forhold, og B, som er dømt for flere overgrep, er ikke fratatt advokatbevillingen. Vær sikker på at det er den typen advokat du ønsker skal representere deg i saken din. Dom blir vedlagt nedenfor.»
- (5) Det var seks vedlegg knyttet til innlegget, men disse ble fjernet før politiet fikk sikret dem.
- (6) Kort tid etter publiseringen endret A innlegget, slik at fornærmede Bs navn ble erstattet med «Xxxx». Videre endret hun teksten fra «voldtekt» til «seksuell omgang», og hun la ved et bilde av fornærmede fra hjemmesiden til Advokatfirmaet X, hvor B jobber. På bildet var fornærmedes ansikt sladdet.
- (7) Den mest alvorlige dommen det ble vist til i As innlegg, gjaldt tre samleier med to forskjellige fornærmede som var under 16 år. I det ene tilfellet hadde B, sammen med en annen mann, hatt sex med en 15 år og 10 måneder gammel jente, som gråt åpenlyst og ikke klarte å gjøre aktiv, fysisk motstand. I de to andre tilfellene hadde B hatt samleie med en 14 ½ år gammel jente. Ved det første av disse var B ifølge dommen ikke voldelig i «egentlig forstand», men ble «morsk i stemmen» og ga jenta beskjed om å «skjerpe seg» da hun gjorde spede forsøk på å avverge situasjonen. På gjerningstidspunktene var B henholdsvis 19 og 20 år gammel. Dommen ble avsagt 4. juni 1992, da B var 22 år gammel.
- (8) As innlegg på Facebook fikk stor spredning. Som jeg skal komme tilbake til, ble B svært preget av oppmerksomheten dette medførte.
- (9) Som følge av innlegget på Facebook ble A tiltalt for overtredelse av straffeloven § 266 om hensynsløs atferd. Tiltalen omfattet også andre forhold.

- (10) Ved Sør-Rogaland tingretts dom 10. september 2024 ble A dømt for tre overtredelser av straffeloven § 266, herunder Facebook-innlegget om advokat B, samt overtredelse av straffeloven § 261 om omsorgsunndragelse. Straffen ble satt til fengsel i 60 dager, hvorav 30 dager ble gjort betinget. Dette var en fellesstraff med en tidligere dom der A ble dømt for fire tilfeller av hensynsløs atferd. I tingrettens dom ble A også dømt til å betale oppreisningserstatning til ulike fornærmede. Oppreisningen til B ble satt til 30 000 kroner.
- (11) A anket. Gulating lagmannsrett henviste anken over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet vedrørende tiltalebeslutningen post II b – Facebook-innlegget om advokat B – til ankeforhandling. Det ble også gitt samtykke til ny behandling av kravet om oppreisningserstatning knyttet til denne posten.
- (12) Ved Gulating lagmannsretts dom 19. mars 2025 ble A igjen dømt i samsvar med tiltalen post II b. Lagmannsretten kom til at A forsettlig hadde overtrådt straffeloven § 266 da hun publiserte innlegget om B. Fredskrenkelsen var hensynsløs og kvalifisert klanderverdig. Det ble vist til at formålet med å legge ut innlegget var å ramme Bs tillit som advokat, at informasjonen som ble lagt ut, dels var uriktig, at innlegget ble lagt ut på en åpen Facebook-side med over 4 000 følgere, og at innlegget fikk store konsekvenser for B, noe som også var As mål. Lagmannsretten opprettholdt straffen tingretten hadde fastsatt. Videre ble A på ny dømt til å betale oppreisningserstatning på 30 000 kroner til B.
- (13) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet for tiltalen post II b. Det er særlig gjort gjeldende at straffeloven § 266 ikke rammer ytringer som ville ligget i kjernen av den tidligere straffelovens bestemmelser om ærekrenkelser, som ikke er videreført i gjeldende straffelov. Dette ble ikke anført for lagmannsretten. Det ble også krevd ny behandling av det sivile kravet.
- (14) Høyesteretts ankeutvalg traff 26. juni 2025 beslutning om å tillate anken over straffekravet fremmet. Etter at også B hadde krevd ny behandling av det sivile kravet, tillot ankeutvalget slik ny behandling i beslutning 16. juli 2025.
- (15) A har lagt ned påstand om at hun skal frifinnes for post II b og oppreisningskravet fra B, subsidiært at Bs anke forkastes. Påtalemyndigheten har lagt ned påstand om at anken over straffekravet forkastes. B har lagt ned prinsipal påstand om at han tilkjennes oppreisningserstatning etter rettens skjønn, subsidiært at tingretten og lagmannsrettens dommer oppheves for så vidt gjelder oppreisningserstatningen.

Mitt syn på saken

Generelt om straffeloven § 266

- (16) Straffeloven § 266 om hensynsløs atferd, som er plassert i kapittel 24 om vern av den personlige frihet og fred, har slik ordlyd:

«Den som ved skremmende eller plagsom opptreden eller annen hensynsløs atferd forfølger en person eller på annen måte krenker en annens fred, straffes med bot eller fengsel inntil 2 år.»

- (17) Bestemmelsen avløste straffeloven 1902 § 390 a uten realitetsendringer, med unntak av at forsøk nå er gjort straffbart. Alternativet «forfølger en person» ble lagt til ved en lovendring i 2016 (lov nr. 53/2016).
- (18) Som det påpekes i Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 147–148, kom bestemmelsen inn i straffeloven i 1955 som følge av at Høyesterett i den såkalte telefonsjikanesaken inntatt i Rt-1952-989 la til grunn at visse typer straffverdige fredskrenkelser ikke ble rammet av den dagjeldende straffelovgivningen.
- (19) På samme sted i proposisjonen heter det at bestemmelsen bare rammer psykiske integritetskrenkelser, og at det å «krenke en annens fred» vil si å ramme «sinnets integritet». En annen måte å beskrive en slik fredskrenkelse på, er forstyrrelse av individets rett til sinnsro.
- (20) At handlingen må innebære en krenkelse av en annens fred, innebærer også at straffebudet bare kan anvendes når fornærmede faktisk blir kjent med handlingen, og at det ligger innenfor gjerningspersonens forsett at fornærmede skal oppfatte krenkelsen, jf. HR-2019-563-A avsnitt 22 og 28.
- (21) I Rt-2014-669 avsnitt 17–18 uttalte Høyesterett at en fredskrenkelse først blir straffbar dersom «den går markert ut over slike ubehageligheter som alminnelig menneskelig samkvem regelmessig kan føre med seg». En krenkelse rammes derfor bare dersom den kan karakteriseres som «hensynsløs», eller som «kvalifisert klanderverdig». Det må foretas en konkret helhetsvurdering, der omstendigheter som når og hvor handlingen ble begått, om den hadde et aktverdig formål og fornærmedes opptreden ofte vil være sentrale elementer. I avsnitt 15 understreket Høyesterett at hensikten med handlingen bør spille en stor rolle ved bedømmelsen.
- (22) Det er ikke tvilsomt at en straffbar fredskrenkelse kan finne sted på internett. At bestemmelsen rammer krenkelser ved bruk av mobiltelefon og annen elektronisk kommunikasjon, herunder internett, ble i forarbeidene ansett å være «så selvsagt at det ikke er behov for å presisere det uttrykkelig i loven», jf. Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 148.
- (23) Jeg tilføyer her at det finnes en tilgrensende straffebestemmelse i straffeloven § 267 om krenkelse av privatlivets fred «gjennom offentlig meddelelse», for eksempel på internett. Selv om kjernen i § 266 er de ytre, direkte fredskrenkelsene, er det ikke tvilsomt at det å dele personlige opplysninger om en annen person på internett etter omstendighetene kan anses som en fredskrenkelse etter § 266, selv om fornærmede krenkes indirekte, jf. HR-2018-2315-A og HR-2021-237-U.

Rammes handlingen i post II b av straffeloven § 266?

- (24) Et sentralt moment for lagmannsrettens konklusjon om at As innlegg rammes av § 266, er hennes formål med innlegget. Foranlediget av partenes argumentasjon påpeker jeg i denne sammenhengen følgende: Tolkning med sikte på å fastlegge det nærmere *meningsinnholdet* i utsagn for å vurdere straffbarheten, det vil si hvordan en alminnelig tilhører vil oppfatte utsagnet, er en del av rettsanvendelsen, som Høyesterett har full kompetanse til å prøve, jf. for eksempel HR-2023-2392-A avsnitt 39–40. Derimot vil gjerningspersonens *formål* med ytringen være en del av bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, nærmere bestemt

et spørsmål om gjerningspersonens subjektive skyld, som Høyesterett er avskåret fra å overprøve, jf. straffeprosessloven § 306 andre ledd. I saken her betyr det at det lagmannsretten fant bevist med hensyn til As formål med ytringen, må legges uprøvd til grunn når lagmannsrettens lovanvendelse skal vurderes.

- (25) Selv om A forklarte at hun ønsket å skape debatt om vilkårene for å få advokatbevilling og Advokattilsynets praksis, kom lagmannsretten til at hennes formål var å ramme tilliten til B som advokat, og at han ikke skulle få oppdrag som forsvarer. Om dette heter det i lagmannsrettens dom:

«Det er ikke fremkommet noen holdepunkter i saken som tilsier at tiltaltes innlegg på Facebook ble gjort i en allerede etablert debatt om vilkårene for å få advokatbevilling, jf. advokatloven § 4. Etter lagmannsrettens syn er det heller ikke noe ved hennes innlegg som støtter hennes anførsel om at hun ønsket å starte en slik generell debatt. Lagmannsretten har ved vurderingen lagt vekt på at tiltalte ikke kjente fornærmede eller hadde noen kunnskap om straffedommene mot ham eller de berørte personer i disse sakene, før hun publiserte innlegget på Facebook. Hun hadde heller ikke vært i kontakt med hans arbeidsgiver, klienter eller Advokattilsynet før publisering for å innhente fakta. Publiseringen av gamle dommer fra lenge før fornærmede fikk advokatbevilling, kan vanskelig anses som annet en ren hets og trakassering overfor fornærmede personlig, og som etter lagmannsrettens syn går ut over det fornærmede etter straffeloven § 266 må tåle.

At fornærmede var avhengig av tillit for å utføre sin jobb som forsvarer var kjent for tiltalte da hun publiserte innlegget. Hun har selv bekreftet at det var denne tilliten hun ønsket å ramme, ved at hans nåværende og fremtidige klienter ble kjent med dommene. Lagmannsretten er heller ikke i tvil om at tiltaltes ønske var at fornærmede ikke skulle få oppdrag som forsvarer, selv om hun benektet dette ved sin forklaring.»

- (26) Videre mente lagmannsretten at det hensynsløse og klanderverdige ble forsterket av at tiltalte beskrev den ene dommen som «voldtekt av mindreårige barn», selv om den gjaldt seksuell omgang med barn under 16 år. Lagmannsretten la til grunn at ordvalget ble «gjort for å ramme fornærmede sterkere, og ytterligere svekke den tilliten han som forsvarer er avhengig av».

- (27) Lagmannsretten la også vekt på hvor opplysningene ble delt:

«At innlegget ble lagt ut på tiltaltes åpne Facebook-side, hvor hun også hadde mer enn 4000 følgere, forsterker hensynsløsheten i måten tiltalte har krenket fornærmedes fred. Deling på denne måten innebærer i praksis en vedvarende krenkelse av fornærmedes fred, ved den videredelingen som normalt skjer av lesere som støtter det samme syn.»

- (28) Endelig pekte lagmannsretten på at konsekvensene for B har blitt store, helt fra innlegget første gang ble publisert. Etter kort tid ble han kontaktet av både kjente og ukjente mennesker. Han ble sykmeldt og var nødt til å si fra seg de forsvareroppgavene han hadde. I tingrettens og lagmannsrettens dommer er det gjengitt følgende fra Bs forklaring:

«Fornærmede har forklart at det stemmer at han er tidligere straffet, men aldri for voldtekt slik som først publisert av tiltalte. Han ble domfelt for overtredelse av straffeloven § 196, seksuell omgang med barn under 16 år, da han selv var rundt 20 år. Han er senere domfelt slik som beskrevet av tiltalte i innlegget. Til tross for dette, har han senere fullført utdanningen som jurist, og startet å jobbe som juridisk rådgiver eller rettslig medhjelper hos Advokatfirma X. Samme sted ble han etter hvert

autorisert som advokatfullmektig, før han i 2016 – altså over 25 år etter overtredelsen av straffeloven § 196 og etter tre år som advokatfullmektig – fikk advokatbevilling. B har forklart at Tilsynsrådet for advokatvirksomhet var gjort kjent med og hadde full tilgang til hans tidligere dommer, i tillegg til ordinær politiattest, ved behandling av søknaden om bevilling. Han stilte også i samtale eller intervju med tilsynsrådet i forbindelse med søknaden.

Selv om det har vært noen spørsmål, og hans bakgrunn har vært omtalt på internett før, har fornærmede forklart at det eksploderte da tiltalte publiserte sitt innlegg på Facebook. Han druknet i spørsmål og henvendelser, og raskt også ufine og sjikanøse henvendelser. Det kom for eksempel henvendelser eller spørsmål om en måtte være pedofil for å jobbe i X. Spørsmålene, henvendelsene og sjikanen spredde seg og nådde raskt familien, kollega og klienter, og var av slikt omfang at han etter to dager fant å reise fra landet for å komme seg bort. Etter noen uker kommer han tilbake, men oppmerksomheten og sjikanen fortsatte, og etter samtale med lege og psykolog, ble han sykemeldt fra 01.08.2023 [...]. [...] Han er fortsatt i dag usikker på fremtiden og vurderes for videre ytelser fra NAV. Han klarer ikke fokusere og konsentrere seg, sover ikke og er alltid bekymret – ‘går på jobb med hjertet i halsen’ – for hva som møter ham i jobben som prosedyreadvokat, fra motparter og advokater, media, dommere og andre. Han er bekymret for hvordan hans bakgrunn skal bli brukt eller gå ut over advokatfirmaet eller klienter han jobber for, og det preger jobbutførelsen hans.»

- (29) Så langt finner jeg det ikke tvilsomt at lagmannsrettens rettsanvendelse er riktig. Lagmannsretten har korrekt tatt utgangspunkt i den helhetsvurderingen og de momentene som Rt-2014-669 gir anvisning på, og i den konkrete bedømmelsen er det lagt vekt på relevante omstendigheter. Når særlig As formål med innlegget, men også publiseringen på Facebook og konsekvensene for B tas i betraktning, er jeg enig med lagmannsretten i at gjengivelsen av straffedommene bør karakteriseres som ren hets og trakassering av B, og at terskelen for «hensynsløs atferd» må anses som overskredet.

Særlig om betydningen av at ærekrenkelser er avkriminalisert

- (30) Som ny anførsel for Høyesterett har forsvareren gjort gjeldende at tiltaltes innlegg er en ren omdømmekrenkelse, som ble avkriminalisert ved straffeloven 2005, og som derfor ikke kan rammes av straffeloven § 266.
- (31) Straffeloven 1902 inneholdt straffebud om ærekrenkelser. Bestemmelsen i § 246 rammet krenkelser av noens æresfølelse, mens § 247 gjaldt krenkelser av noens omdømme, blant annet nødvendig tillit i et yrke. Dersom ytringen var sann, var den i utgangspunktet ikke straffbar, jf. § 249 nr. 1. Det var unntak fra dette utgangspunktet, blant annet der ytringen var utilbørlig på grunn av formen eller måten den ble framsatt på, jf. § 249 nr. 2.
- (32) I forarbeidene til straffeloven 1902 § 390 a om fredskrenkelser uttalte Straffelovrådet følgende om forholdet til bestemmelsene om ærekrenkelser, jf. Ot.prp. nr. 41 (1954) side 24:

«Rådet forutsetter at § 390 a i alminnelighet ikke vil komme til anvendelse overfor sanne eller usanne meddelelser til andre om en person fordi det her er straffelovens bestemmelser om ærekrenkelser og om krenkelse av privatlivets fred som trekker opp grensene for det straffbare. Det er dog mulig at meddelelse til andre vil kunne skje på

en slik måte at det både virker som og er ment som en hensynsløs krenkelse av en annens fred.»

- (33) Uttalelsen viser at § 390 a tok sikte på å ramme selve fredsforstyrrelsen, og ikke meningsinnholdet i en ytring, jf. også Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 166. Samtidig kunne et ærekrenkende utsagn etter omstendighetene rammes av § 390 a, dersom meddelelsen skjedde på en slik måte at den «virker som og er ment som» en fredskrenkelse.

- (34) At «rene» omdømmekrenkelser i utgangspunktet ikke ble straffet etter bestemmelsen om fredskrenkelser i § 390 a, illustreres av Rt-1989-257 *Vassdalen*. I en sak om straffbar ærekrenkelse sa Høyesterett seg enig med byretten i følgende uttalelse om hvorvidt § 390 a var anvendelig:

«Denne straffebestemmelse tar i sitt utgangspunkt sikte på de mer direkte, ytre former for fredsforstyrrelser. Handlinger som ikke har denne karakter, men som mere indirekte kan forstyrre en persons indre fred gjennom de psykiske belastninger handlingen medfører, kan nok i spesielle tilfelle også falle inn under bestemmelsen. Å strekke dette til at bestemmelsen også skal anvendes som supplement i vanlige ærekrenkelsessaker, synes imidlertid ikke naturlig. Den psykiske fredsforstyrrelse som kan voldes ved en ærekrenkelse, er nettopp en av de skadevirkninger som ærekrenkelsesbestemmelsene i seg selv tar sikte på å gi vern mot. Dette straffverdige element må med andre ord sies å være dekket allerede ved ærekrenkelsesstraffen.»

- (35) Ærekrenkelser ble avkriminalisert ved straffeloven 2005. I denne lovens forarbeider peker Justisdepartementet på at enkelte omdømmekrenkelser kan være straffverdige, men at en god del av disse vil kunne fanges opp av andre straffebestemmelser, jf. Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 166:

«I motsetning til krenkelsene av æresfølelsen kan vernet mot omdømmekrenkelser fortsatt sies å ha en forankring i den alminnelige rettsoppfatningen. Krenkelser av omdømmet vil kunne få mer vidtrekkende følger for den enkelte enn uttalelser som bare rammer æresfølelsen. [...]

Fremveksten av massemediesamfunnet, og da særlig utbredelsen av internett og annen teknologi som gjør det mulig å fremsette en ytring slik at den raskt blir allment kjent, har satt omdømmet i en mer utsatt posisjon enn tidligere. Selv om internett har eksistert en stund, uten at det har resultert i mer omfattende strafforfølgning av omdømmekrenkelser, er det tendenser i retning av at nettet i stadig større grad blir brukt til å fremsette denne typen krenkende ytringer.

De ytringene det er tale om å ramme, vil et stykke på vei rammes av andre straffebud. Straffeloven 2005 § 156 om forulemping av offentlig tjenestemann, § 185 om hatefulle ytringer, § 266 om hensynsløs atferd og § 267 om krenkelser av privatlivets fred vil etter omstendighetene fange opp en del tilfeller.»

- (36) Også Stortingets justiskomite understreket at selv om straffebudene om ærekrenkelser ikke ble videreført, vil de fleste kvalifisert krenkende ytringer rammes av andre straffebud, blant annet bestemmelsen om fredskrenkelse ved hensynsløs atferd, jf. Innst. O. nr. 73 (2008–2009) side 30.

- (37) Disse uttalelsene i forarbeidene viser etter min mening klart at for omdømmekrenkelser som etter straffeloven 1902 kunne subsumeres under andre straffebestemmelser, får avkriminaliseringen ingen betydning. Det betyr at omdømmekrenkelser som «virker som

og er ment som en hensynsløs krenkelse av en annens fred», og som derfor kunne rammes av straffeloven 1902 § 390 a, skal, til tross for avkriminaliseringen, på samme måte kunne omfattes av straffeloven 2005 § 266.

- (38) Riktignok fant departementet det ikke hensiktsmessig å *utvide* det saklige virkeområdet til straffeloven 2005 § 266 for å ramme omdømmekrenkelser som ikke fanges opp av andre bestemmelser, jf. Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 166. Men avkriminaliseringen av ærekrenkelser medførte altså heller ikke noen *innskrenkning* av virkeområdet til § 266.
- (39) Oppsummeringsvis er det ut fra forarbeidene til straffeloven 2005 klart at avkriminaliseringen av ærekrenkelser ikke har noen betydning for rekkevidden av straffeloven § 266 om fredskrenkelser. Bestemmelsen skal på samme måte som straffeloven 1902 § 390 a ikke ramme det rene meningsinnholdet i en ytring, men dersom en omdømmekrenkelse, på bakgrunn av måten den er framsatt på og omstendighetene for øvrig, utgjør en hensynsløs krenkelse av en annens fred, rammes den av § 266.
- (40) Jeg tilføyer at jeg forstår Magnus Matningsdal, *Straffeloven kommentarutgave*, § 266 punkt 2.1, Juridika, sist revidert 1. april 2025, på samme vis når han skriver at det som Rt-1989-257 gir uttrykk for om forholdet mellom ærekrenkelser og fredskrenkelser, må gjelde fortsatt selv om ærekrenkelser er avkriminalisert.
- (41) I saken her er det etter mitt syn ikke meningsinnholdet i As Facebook-innlegg, men som nevnt særlig formålet med ytringen, måten den er framsatt på og konsekvensene for B, som gjør at den rammes av straffeloven § 266. Disse omstendighetene gjør at innlegget «både virker som og er ment som en hensynsløs krenkelse av en annens fred». Anførselen fra forsvareren om at det er tale om en «ren» omdømmekrenkelse som ikke er straffbar, kan derfor ikke føre fram.

Er straff forenlig med ytringsfriheten?

Generelt om ytringsfriheten

- (42) Forsvareren har videre anført at A må frifinnes fordi hennes ytringer er beskyttet etter Grunnloven § 100 og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 10.

- (43) Grunnloven § 100 første og andre ledd lyder slik:

«Ytringsfrihet bør finne sted.

Ingen kan holdes rettslig ansvarlig for å ha meddelt eller mottatt opplysninger, ideer og budskap med mindre det lar seg forsvare holdt opp imot ytringsfrihetens begrunnelse i sannhetssøken, demokrati og individets frie meningsdannelse. Det rettslige ansvar bør være foreskrevet i lov.»

- (44) EMK artikkel 10 har i norsk oversettelse denne ordlyden:

«1. Enhver har rett til ytringsfrihet. Denne rett skal omfatte frihet til å ha meninger og til å motta og meddele opplysninger og ideer uten inngrep av offentlig myndighet og uten hensyn til grenser. Denne artikkelen skal ikke

hindre stater fra å kreve lisensiering av kringkasting, fjernsyn eller kinoforetak.

2. Fordi utøvelsen av disse friheter medfører plikter og ansvar, kan den bli undergitt slike formregler, vilkår, innskrenkninger eller straffer som er foreskrevet ved lov og som er nødvendige i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, territoriale integritet eller offentlige trygghet, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte helse eller moral, for å verne andres omdømme eller rettigheter, for å forebygge at fortrolige opplysninger blir røpet, eller for å bevare domstolenes autoritet og upartiskhet.»

- (45) Om forholdet mellom Grunnloven § 100 og EMK artikkel 10 viser jeg til HR-2025-1188-A avsnitt 33. Som det der er påpekt, må eventuelle forskjeller i vernnivå mellom de to grunnrettighetene avgjøres konkret ut fra spørsmålet som saken gjelder. I saken her er det ikke holdepunkter for at Grunnloven § 100 gir et mer omfattende vern enn det som følger av EMK artikkel 10.
- (46) Det er ikke tvilsomt at det å straffe noen for en ytring, utgjør et inngrep i EMK artikkel 10 nr. 1. Spørsmålet i det følgende blir derfor om straff for As ytring kan rettferdiggjøres etter artikkel 10 nr. 2. I motsatt fall må hun frifinnes, jf. forrangsregelen i menneskerettsloven § 3.
- (47) For at et inngrep i EMK artikkel 10 skal kunne rettferdiggjøres, må inngrepet ha hjemmel i lov, være begrunnet i et legitimt formål og nødvendig i et demokratisk samfunn. Inngrepet i vår sak har lovhjemmel i straffeloven § 266, og det å beskytte noens personlige fred er et legitimt formål, jf. ordlyden i artikkel 10 nr. 2: «the protection of the reputation or rights of others». Spørsmålet er derfor om straffesanksjonen er nødvendig. Dette beror på en interesseavveining mellom retten til ytringsfriheten og retten til privatliv, som nyter en selvstendig beskyttelse etter EMK artikkel 8.

Retten til privatliv som grunnlag for inngrep i ytringsfriheten

- (48) Retten til ytringsfrihet er en sentral forutsetning for et demokratisk samfunn. Den verner ikke bare om opplysninger og ideer «that are favourably received or regarded as inoffensive or as a matter of indifference, but also to those that offend, shock or disturb», jf. for eksempel Den europeiske menneskerettsdomstols (EMD) storkammerdom 7. februar 2012 *Axel Springer AG mot Tyskland* avsnitt 78.
- (49) I saker der et inngrep er begrunnet i retten til privatliv, har EMD i *Axel Springer-dommen* avsnitt 89–95 sammenfattet hvilke momenter det særlig skal legges vekt på i interesseavveiningen:

«Contribution to a debate of general interest ... How well known is the person concerned and what is the subject of the report? ... Prior conduct of the person concerned ... Method of obtaining the information and its veracity ... Content, form and consequences of the publication ... Severity of the sanction imposed.»

- (50) Med andre ord er ikke bare ytringens innhold og bidrag til offentlig debatt relevant, men også hvem som har kommet med ytringen, og hvem den er rettet mot. Videre er

omstendighetene rundt ytringen og dens konsekvenser, samt alvorligheten av sanksjonen, av betydning. Jeg oppfatter EMDs praksis slik at domstolen stiller seg nokså fritt med hensyn til hvilken rekkefølge momentene drøftes i, se for eksempel EMDs dom 14. oktober 2021 *M.L. mot Slovakia* avsnitt 36. Naturlig nok vil det også variere fra sak til sak hvor relevante de ulike momentene er, se som eksempel HR-2019-2038-A avsnitt 31 og EMDs storkammerdom 27. juni 2017 *Satakunnan Markkinapörssi Oy og Satamedia Oy mot Finland* avsnitt 166.

Den konkrete vurderingen

- (51) Jeg ser først på *hvor kjent personen som ytringen gjelder, var, og denne personens tidligere handlinger*. Etter EMDs praksis nyter en privatperson større vern for sitt privatliv enn en offentlig person, for eksempel en politiker eller offentlig myndighetsperson, som må tåle større grad av kritikk, jf. Axel Springer-dommen avsnitt 91.
- (52) Fornærmede i vår sak må sies å komme i en mellomstilling. B var ikke en offentlig kjent person. Han var riktignok en del av forsvarerteamet i en profilert straffesak, men han kan ikke sies å ha søkt offentlighetens søkelys på noe vis. Imidlertid må det at B var advokat, i seg selv ha betydning. Advokater er sentrale aktører i rettspleien, og er avhengige av tillit. Derfor må advokater i større grad enn mange andre yrkesgrupper tåle at det rettes et kritisk søkelys mot dem. At en advokat er tidligere straffedømt, kan klart ha betydning for den nødvendige tilliten fra samfunnet eller klienter. Dette kan tilsi at en advokat må tåle mer åpenhet om tidligere straffbare forhold enn andre, dersom det er forhold av betydning for advokatrollen. Samtidig vil betydningen av straffbare forhold ofte reduseres over tid.
- (53) Det er på det rene at EMK artikkel 8 ikke gir vern mot omdømmetap som er en forutsigbar konsekvens av en straffbar handling. En straffedom fratar imidlertid ikke den dømte retten til å bli glemt. Etter en viss tid har straffedømte personer dermed en interesse av ikke lenger å bli konfrontert med sine handlinger, med sikte på å bli reintegrert i samfunnet. Det vises til *M.L. mot Slovakia*-dommen avsnitt 38. Forsvareren har framhevet at dommen gjaldt en død person. Det er etter mitt syn uten betydning. Retten til å bli glemt kan ikke være mindre for levende personer. Jeg legger til at jo lenger tid som går, jo mer beskyttelsesverdig vil denne interessen være.
- (54) Her nevner jeg at straffeprosessloven § 28 har regler om rett til utskrift av straffedommer. For avgjørelser som er eldre enn fem år, kan utskrift nektes, jf. tredje ledd tredje punktum. Bakgrunnen for denne begrensningen er hensynet til personvern og den domfeltes mulighet til å vende tilbake til samfunnet, se Ot.prp. nr. 55 (1997–98) side 55–56. Dersom det er grunn til å frykte at utskriften vil bli benyttet på urettmessig vis, skal utskrift i alle tilfeller nektes, jf. fjerde ledd første punktum.
- (55) Dommen fra 1992, der B ble dømt for tre tilfeller av seksuell omgang med mindreårige, gjaldt meget alvorlige lovbrudd. En person som er dømt for så alvorlige straffbare forhold, må i større grad påregne å bli konfrontert med sine handlinger enn dersom det er tale om mindre alvorlige forhold. Dette forsterkes av det jeg har sagt om at advokater i større grad enn mange andre yrkesgrupper må tåle at det rettes et kritisk søkelys mot dem om forhold som er relevante for utførelsen av advokatgjerningen.

- (56) I vår sak hadde det imidlertid gått 31 år fra den mest alvorlige domfellelsen, og omtrent 33 år fra lovbruddene, til A publiserte innlegget. Den siste straffedommen mot B, som var langt mindre alvorlig, ble avsagt drøyt 15 år før publiseringen. Etter så lang tid må det etter min mening foreligge svært gode grunner for at det skal være rettmessig å gjengi en straffedom offentlig, og det må stilles strenge krav til måten det gjøres på. Iallfall må dette gjelde der den domfelte har avstått fra nye straffbare forhold. Noe annet ville være vanskelig å forene med prinsippet om at når straffen er gjennomført, skal det legges til rette for tilbakeføring til samfunnet.
- (57) Jeg finner støtte for et slikt syn i EMDs dom 26. april 2022 i *Mediengruppe Österreich GmbH mot Østerrike* avsnitt 68–70, der det ble lagt vekt på «the time that had lapsed since the conviction and the release» og «the importance of the reintegration into society of persons who have been released from prison after serving their sentence, and their legitimate and very significant interest after a certain period of time in no longer being confronted with their conviction». I denne forbindelsen nevner jeg at det var i etterkant av den siste dommen at B utdannet seg til jurist, og at han fikk advokatbevilling i 2017, ti år etter den siste dommen.
- (58) Jeg ser så på *innleggets innhold, måten opplysningene ble innhentet på, og konsekvensene av innlegget*. Opplysningene i innlegget om Bs tidligere straffedommer var i utgangspunktet sanne. Men som tidligere nevnt har lagmannsretten lagt til grunn at A bevisst valgte å benytte en upresis beskrivelse av den mest alvorlige straffbare handlingen for å ramme B sterkere. Jeg peker videre på at A i innlegget brukte formuleringer som «har fortsatt advokatbevilling» og «er ikke fratatt advokatbevillingen», noe som – med mindre man leser innlegget nøye – kan etterlate et inntrykk av at de straffbare handlingene ble begått etter at B fikk advokatbevilling.
- (59) Som nevnt innledningsvis endret A innlegget kort tid etter publiseringen, slik at Bs navn ble erstattet med «Xxxx». Videre endret hun teksten fra «voldtekt» til «seksuell omgang», og hun la ved et bilde av B fra hjemmesiden til advokatfirmaet der han jobber. På bildet var fornærmedes ansikt sladdet, men det var fortsatt forholdsvis enkelt å identifisere B.
- (60) A fikk tilgang til straffedommene på nettsiden Y. Ved å videreformidle opplysningene på sin egen Facebook-profil fikk de imidlertid en helt annen spredning og publisitet enn tidligere. Som nevnt forklarte B ifølge lagmannsrettens dom at «det eksploderte da tiltalte publiserte sitt innlegg på Facebook». EMD har i flere avgjørelser understreket at «the risk of harm posed by content and communications on the Internet to the exercise and enjoyment of human rights and freedoms, particularly the right to respect for private life, is certainly higher than that posed by the press», jf. for eksempel storkammerdom 15. mai 2023 *Sanchez mot Frankrike* avsnitt 161.
- (61) Innlegget fikk utvilsomt store konsekvenser for B. Jeg viser til det jeg har gjengitt innledningsvis fra tingrettens og lagmannsrettens dommer. Flere behandlere har gitt ham diagnosen posttraumatisk stresslidelse (PTSD). For Høyesterett er det lagt fram en erklæring fra Bs behandlende psykolog datert 13. august 2025, der det opplyses at B lever i daglig angsttilstand og alarmberedskap.
- (62) Om ytringen *gjaldt et tema av offentlig interesse, og dens bidrag til offentlig debatt*, har stått sentralt i mange saker i EMDs praksis. Dersom pressen opptrer i sin rolle som «vakthund» («public watchdog»), har ytringsfriheten et særlig sterkt vern. EMD har

akseptert at på grunn av internetts viktige rolle i informasjonsutveksling, kan også bloggere og populære brukere av sosiale medier inneha rollen som «vakthund», se EMDs storkammerdom 8. november 2016 *Magyar Helsinki Bizottság mot Ungarn* avsnitt 168.

- (63) Selv om det særlig er informasjon om offentlige myndigheter eller myndighetspersoner som vil være av offentlig interesse, mener jeg det er klart at vilkårene for å få advokatbevilling, herunder hvilke straffbare forhold som kan aksepteres for å kunne inneha advokatbevilling, også utgjør et tema av offentlig interesse. Er det først tale om tema av generell, offentlig interesse, må det være rom for å bruke enkeltsaker for å illustrere et poeng, se M.L. mot Slovakia-dommen avsnitt 51 med videre henvisning.
- (64) Som nevnt har lagmannsretten lagt til grunn at As formål med innlegget ikke var å reise en slik generell debatt, men å ramme Bs tillit som advokat og forsvarer, og at han ikke skulle få oppdrag som forsvarer. Innlegget er derfor ikke særlig beskyttelsesverdig. Selv om As konto var populær med mange følgere, kan en slik gjengjeldelse og personforfølgning naturligvis ikke likestilles med pressen når den opptrer i rollen som «vakthund», og heller ikke nyte samme vern.
- (65) Når det gjelder *sanksjonens alvor*, er det klart at å belegge ytringer med straff, har en klar nedkjølende effekt på meningsutvekslingen i samfunnet. Som jeg har vært inne på, er det i vår sak imidlertid ikke omdømmekrenkelsen som sådan som gir grunnlag for straff, men det at ytringen, på grunn av måten den er framsatt på, utgjør en hensynsløs fredskrenkelse. Dette må etter min mening få betydning for adgangen til å benytte straff som sanksjon.
- (66) Jeg kan ikke se at straffens lengde i seg selv gjør inngrepet uforholdsmessig. A ble idømt en samlet straff på fengsel i 60 dager, hvorav 30 dager ble gjort betinget. Det må her tas i betraktning at A ble dømt for tre overtredelser av straffeloven § 266 og én overtredelse av straffeloven § 261 om omsorgsunndragelse, samt at hun kort tid tidligere ble dømt for fire liknende overtredelser av straffeloven § 266.
- (67) Etter en *samlet vurdering*, der jeg særlig legger vekt på den lange tiden som var gått siden straffedommene ble avsagt og publiseringen av innlegget, samt at formålet med innlegget var å ramme tilliten til B som advokat, mener jeg at inngrepet i As rett til ytringsfrihet etter EMK artikkel 10 som illeggelse av straffen medfører, kan rettferdiggjøres med grunnlag i retten til respekt for privatliv.

Konklusjon

- (68) Min konklusjon er etter dette at anken over lovanvendelsen under skyldspørsmålet skal forkastes.

Oppreisningserstatning

- (69) Begge parter har krevd ny behandling av krav om oppreisningserstatning.
- (70) De relevante delene av skadeserstatningsloven § 3-5 første ledd har slik ordlyd:

«Den som forsettlig eller grovt aktløst har

- a. voldt skade på person eller
- b. tilføyd krenking eller utvist mislig atferd som nevnt i § 3-3, kan – uansett om det ytes menerstatning etter § 3-2 eller standardisert erstatning etter § 3-2 a – pålegges å betale den fornærmede en slik engangssum som retten finner rimelig til erstatning (oppreisning) for den voldte tort og smerte og for annen krenking eller skade av ikke-økonomisk art.»

- (71) Straffeloven § 266 er blant de bestemmelsene som er nevnt i skadeserstatningsloven § 3-3 og som kan gi grunnlag for oppreisning. Det følger av rettspraksis at dersom vilkårene først er oppfylt, skal oppreisning normalt tilkjennes, selv om det i loven står «kan», jf. for eksempel HR-2023-1172-A avsnitt 34. Den skyldiges økonomi kommer i bakgrunnen, og det er lite naturlig å foreta lemping, jf. Rt-2015-1115 avsnitt 29.
- (72) I HR-2020-1345-A avsnitt 28 heter det følgende om utmåling av oppreisning:
- «Oppreisning skal utmåles på individuell og skjønnsmessig basis. I praksis er det blant annet lagt vekt på handlingens objektive grovhet, skadevolderens skyld, fornærmedes subjektive opplevelse av krenkelsen og arten og omfanget av de påførte skadevirkningene. Det vil ut fra forholdene i den enkelte saken kunne variere hvilke momenter som kommer i forgrunnen, se Rt-2012-1773 avsnitt 22 med videre henvisning til Rt-2011-769 avsnitt 28. Mens det pønale aspektet tidligere var fremtredende, har betydningen av å gi offeret kompensasjon kommet mer i forgrunnen de senere årene, se HR-2019-1675-A avsnitt 85 og Rt-2011-769 avsnitt 21. For enkelte lovbrudd er det fastsatt normerte oppreisningsbeløp, men dette er ikke tilfellet for mishandling i nære relasjoner.»
- (73) Jeg nevner at selv om tyngdepunktet i begrunnelsen for å tilkjenne oppreisning gradvis er blitt flyttet over fra gjengjeldelse og prevensjon til skadelidtes behov for kompensasjon, er det likevel fortsatt slik at oppreisningserstatningen skal ha en forebyggende funksjon ved at utsiktene til å bli holdt erstatningsrettslig ansvarlig oppfordrer en mulig skadevolder til større aktsomhet. I tillegg gir oppreisningserstatningen uttrykk for samfunnets kritikk av den skadevoldende handlingen. Jeg viser til hva som er sagt om dette i HR-2023-1172-A avsnitt 37.
- (74) Som jeg allerede har beskrevet, bærer fredskrenkelsen i vår sak preg av gjengjeldelse og personforfølgning. A har hatt et bevisst ønske om å ramme tilliten til B som advokat, slik at han ikke skal få oppdrag som forsvarer. I praksis vil dette bidra til å bryte ned det livsgrunnlaget B har bygget opp etter at han ble domfelt siste gang i 2007. En slik handling krenker ikke bare Bs rett til privatliv, men den står også i direkte motstrid til det grunnleggende hensynet i norsk strafferettspleie om at domfelte skal settes i stand til å vende tilbake til samfunnet etter endt soning.
- (75) Skadepotensialet ved fredskrenkelser på internett er store. I saken her har dette manifestert seg ved at B dels har vært sykmeldt og dels har mottatt arbeidsavklaringspenger siden innlegget ble lagt ut. Som nevnt har han fått diagnosen PTSD.
- (76) Det er sparsomt med veiledning i rettspraksis. Fra tilgrensende områder nevner jeg Rt-2007-687 *Big Brother*, som gjaldt krenkelse av privatlivets fred, der oppreisningen ble satt til 220 000 og 200 000 kroner, og Rt-2014-152 *ambulansesjåfør*, der oppreisningen for ærekrenkelse ble fastsatt til 200 000 kroner. Begge disse avgjørelsene gjaldt ytringer i pressen, og prevensjonshensynet gjorde seg særlig sterkt gjeldende. I vår sak er

skadevolder en privatperson, men også her er skadeforebyggelse et viktig hensyn. Etter dette mener jeg at oppreisningen bør settes til 50 000 kroner. Jeg tilføyer at det at A i tillegg til straff idømmes plikt til å betale oppreisningserstatning, ikke gjør inngrepet i EMK artikkel 10 uforholdsmessig samlet sett.

(77) Jeg stemmer for slik

D O M :

1. Anken over straffekravet forkastes.
2. I lagmannsrettens dom, slutningen punkt 2, gjøres den endringen at oppreisningserstatningen settes til 50 000 – femtitusen – kroner.

(78) Dommer **Lund** :

Dissens

- (79) Jeg har kommet til et annet resultat enn førstvoterende. Etter mitt syn er innlegget i saken her ikke straffbart. Jeg er enig med førstvoterende i at fornærmede har rett på oppreisningserstatning, men da med hjemmel i skadeserstatningsloven § 3-6 a.
- (80) Jeg kan i all hovedsak slutte meg til førstvoterendes generelle lovforståelse av straffeloven § 266. Bestemmelsen rammer ikke det rene meningsinnholdet i en ytring. Men dersom en omdømmekrenkelse er fremsatt på en hensynsløs måte, vil den kunne rammes av § 266. Jeg viser til førstvoterendes redegjørelse for dette.
- (81) Derimot har jeg et annet syn enn førstvoterende på hvordan ytringen i saken her bør bedømmes strafferettslig.
- (82) Førstvoterende har lagt stor vekt på at As *formål* med ytringen var å ramme tilliten til B som advokat. Jeg er enig i at formålet eller hensikten med handlingen kan ha betydning ved spørsmålet om § 266 er overtrådt, se Rt-2014-669 avsnitt 15, som førstvoterende også har vist til. Den saken gjaldt spørsmålet om en fysisk handling – å lene seg inn i en bil og slå av motoren – ble rammet av bestemmelsen.
- (83) Ved omdømmekrenkelsene vil man imidlertid i praksis alltid skulle vurdere en ytring eller uttalelse. Da skal man «fastlegge det nærmere meningsinnholdet» i utsagnet, jf. HR-2020-2133-A avsnitt 25. Det avgjørende for tolkningen er «hvordan den alminnelige tilhører vil oppfatte utsagnet», se avsnitt 26 i dommen. Det fremkommer samme sted at de enkelte utsagnene ikke skal tolkes isolert, men at de må vurderes i den konteksten eller sammenhengen de inngår i. Den såkalte forsiktighetsregelen innebærer også at det går en grense for hva som kan innfortolkes i et utsagn ut fra sammenhengen. Dette innebærer at «ingen skal risikere strafferettslig ansvar ved at utsagn tillegges et meningsinnhold som ikke er uttrykkelig uttalt, med mindre et slikt innhold med rimelig stor sikkerhet kan utledes av sammenhengen», se avsnitt 27, med henvisning til Rt-2012-536 avsnitt 20. Dette innebærer at tolkningen av utsagnet blir objektivisert, jf. for så vidt HR-2023-2392-A avsnitt 41.

- (84) Ved vurderingen av om det foreligger en omdømmekrenkelse, er det vesentlige å tolke meningsinnholdet i utsagnet ut fra hvordan en alminnelig tilhører vil oppfatte det. Dette innebærer – etter mitt syn – at ved omdømmekrenkelser vil formålet eller hensikten med utsagnene, komme i bakgrunnen. Dette gjelder i alle fall der formålet med utsagnet er å svekke omdømmet eller tilliten til den som omtales. Et slikt formål er typisk ved omdømmekrenkelsene.
- (85) Tap av «den for hans stilling eller næring fornødne tillit» var et sentralt element i omdømmekrenkelsene etter straffeloven 1902 § 247. Det som ble rammet var dermed blant annet utsagn som ga tap av tillit. Det vil normalt også være slik at formålet med utsagnet nettopp er å ramme omdømmet og tilliten til den man omtaler. Hvis dette skulle innebære at omdømmekrenkelsen dermed også ble rammet av straffeloven § 266, ville de aller fleste omdømmekrenkelser bli rammet av bestemmelsen. Dette var ikke lovgivers forutsetning da § 390 a i straffeloven 1902 ble innført. I følge Ot.prp. nr. 41 (1954) side 24 var det *måten* en omdømmekrenkelse ble fremsatt på, som kunne gjøre at den også ble omfattet av straffebestemmelsen om hensynsløs atferd.
- (86) Avgjørelsen i Rt-1989-257 *Vassdalen* støtter denne forståelsen av sammenhengen mellom straffeloven 1902 § 247 og § 390 a. Høyesterett ga her sin tilslutning til byrettens lovforståelse om at § 390 a tok sikte på de mer «direkte, ytre former for fredsforstyrrelser» og at det ikke var naturlig å bruke § 390 a som supplement i «vanlige ærekrenkelsessaker», se sitatet fra avgjørelsen i førstvoterendes votum.
- (87) Lovgivers forutsetning har vært at straffeloven § 266 – og dets forløper i straffeloven 1902 § 390 a – skulle ramme «selve fredsforstyrrelsen, og ikke meningsinnholdet i en ytring», jf. Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 166. Samme sted fremgår det at den «restkategorien» som ved en avkriminalisering av vernet av omdømmet blir stående igjen uten strafferettslig vern, først og fremst vil være «grove og usanne påstander om noens yrkesutøvelse eller faglige kvalifikasjoner». Påstander om at noen har utført alvorlige straffbare handlinger, kommer i samme kategori. Også slike påstander er rene omdømmekrenkelser som lovgiver mente å avkriminalisere.
- (88) Det kan da heller ikke være avgjørende at uttalelsen ble fremsatt på Facebook. Da omdømmekrenkelsene ble avkriminalisert var man klar over at utbredelsen av internett har satt omdømmet i en mer utsatt posisjon enn tidligere, se Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 166. Til tross for dette mente man at straff ikke lenger skulle anvendes mot de rene omdømmekrenkelsene.
- (89) Førstvoterende har gjengitt As innlegg på Facebook. Det er tale om ett enkeltstående innlegg. Formen er forholdsvis saklig og nøytral. Det er meningsinnholdet i ytringen – ikke måten den er fremsatt på – som utgjør omdømmekrenkelsen. Ytringer som dette – der man beskylder en annen person for å ha begått grove, straffbare forhold – ligger i kjernen av omdømmekrenkelsene, som lovgiver mente å avkriminalisere ved ikrafttreddelsen av straffeloven 2005.
- (90) Jeg kan derfor heller ikke se at de konsekvenser innlegget har hatt for B, kan få avgjørende betydning. Hvilke konkrete følger en omdømmekrenkelse har hatt for den som krenkes i det enkelte tilfellet, vil være tilfeldig og bør derfor ikke være avgjørende for om en ytring

er straffbar. Konsekvensene omdømmekrenkelsen har hatt for den enkelte, vil kunne håndteres bedre ved utmåling av eventuell erstatning som følge av omdømmekrenkelsen.

- (91) Jeg har etter dette konkludert med at As innlegg på Facebook ikke rammes av straffeloven § 266.
- (92) Jeg har vurdert om As innlegg rammes av straffeloven § 267 som en krenkelse av privatlivets fred, og om det burde skje en omsubsumering av tiltalen, slik at A ble straffet for overtredelse av § 267. Forholdet til bestemmelsen har imidlertid ikke blitt reist av partene for Høyesterett, og jeg finner etter omstendighetene ikke grunn til å vurdere nærmere om ytringen rammes av § 267.
- (93) Som førstvoterende mener jeg imidlertid at B har krav på oppreisningserstatning. Den naturlige hjemmelen for dette er skadeserstatningsloven § 3-6 a. Jeg anser det ikke tvilsomt at innlegget til A «er egnet til å krenke en annens ærefølelse eller omdømme», jf. § 3-6 a første ledd første setning.
- (94) Det er heller ikke tvilsomt at det å ilegge noen et erstatningsansvar for en ytring, utgjør et inngrep etter EMK artikkel 10. nr. 1. Også forholdet til Grunnloven § 100 kommer inn med full styrke. I skadeserstatningsloven § 3-6 a andre ledd er det tatt inn hvilke momenter som særlig er relevante ved vurderingen av om ytringen medfører erstatningsansvar. Bestemmelsen er utformet for best mulig å dekke de sentrale vurderingstemaer som er lagt til grunn i EMDs og Høyesteretts praksis når det er spørsmål om en sanksjon mot ytringer er i strid med EMK artikkel 10, se Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) side 488.
- (95) Vurderingene blir dermed i hovedsak de samme som førstvoterende har gjennomgått og som jeg i det vesentlige kan slutte meg til. Jeg nøyer meg derfor med å vise til disse.
- (96) Jeg kan også slutte meg til førstvoterendes fastsettelse av størrelsen på oppreisningserstatningen.
- (97) Jeg mener etter dette at A skal frifinnes i straffekravet og at hun i det sivile kravet dømmes til å betale oppreisningserstatning til B med 50 000 kroner.
- (98) Dommer **Falkanger:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Poulsen.
- (99) Dommer **Stenvik:** Likeså.
- (100) Dommer **Webster:** Likeså.
- (101) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken over straffekravet forkastes.
2. I lagmannsrettens dom, slutningen punkt 2, gjøres den endringen at oppreisningserstatningen settes til 50 000 – femtitusen – kroner.